

Arrest

nr. 275 270 van 14 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 mei 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 oktober 2020 werd de afstand van voormeld verzoek vastgesteld daar hij binnen de vijftien dagen geen gevolg had gegeven aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ).

1.2. Verzoeker dient op 21 oktober 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 april 2021 en op 5 januari 2022.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 januari 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse sjiitische moslim te zijn, geboren in Kadamiya, Bagdad (Centraal-Irak) op (...) 1963. U studeerde management en financiën aan de Al Mustansariyah universiteit in Bagdad. U trouwde in 1985 met S. Y. K. A.-M.. Jullie hebben zeven kinderen samen, i.c. B. (OV. (...)), J. (OV. (...)) en M. die in België verblijven en Y., B., N., die tot op heden in Bagdad wonen en I., die in Iran woont.

Na uw afstuderen vervulde u uw legerdienst en vervolgens begon u van 1991 tot 2000 te werken in de handel. Hierna werd u ambtenaar. Van 2005 tot 2007 was u de adjunct van de generale directeur van financiën en administratie voor de stad Bagdad. Van eind 2007 tot midden 2008 was u de generale directeur van financiën en administratie. Vervolgens was u van 2008 tot 2015 waqil (afgevaardigde) voor financiële en administratieve zaken. Van september 2012 tot november 2013 oefende u twee functies tegelijkertijd uit, namelijk amin (secretarisburgermeester) van Bagdad en waqil. In 2015 ging u met pensioen.

In 2011 vluchtte uw zoon J. naar België omwille van zijn problemen in Irak. Op 12 december 2011 werd J. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Uw zoon B. vluchtte in 2015 naar België. U en uw vrouw vergezelden hem om zeker te zijn dat hij hier veilig aankwam. Al spoorde u uw vrouw aan om ook in België te blijven, jullie keerden beiden terug naar Irak. Op 26 april 2017 kreeg B. de vluchtelingenstatus en startte hij de gezinsherenigingsprocedure op voor u, uw vrouw en zijn broer M. Het visum werd toegekend aan u en uw vrouw in maart 2018. M. kreeg zijn visum in augustus 2018. Uw vrouw en uw zoon M. vertrokken vervolgens ook naar België. U kon echter niet mee omwille van de problemen die u toen kende in Irak. U zat namelijk tijdens deze periode opgesloten in de gevangenis van het politiebureau van Karrada Al Maryam in Bagdad. U werd in totaal gedurende twee jaar vastgehouden (zie infra).

U kwam uiteindelijk opnieuw in België aan op 22 februari 2020 en vroeg een eerste keer internationale bescherming aan op 11 mei 2020. Op 5 oktober 2020 werd uw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onontvankelijk verklaard. U kwam immers niet opdagen voor uw interview bij de DVZ noch gaf u binnen de wettelijke voorziene termijn een geldige reden om uw afwezigheid te rechtvaardigen. U werd aldus geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek. Op 21 oktober 2020 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming.

In het kader van uw huidig verzoek haalde u volgende feiten aan.

In 2006 werd er een contract afgesloten tussen een Turks bedrijf F. en het bestuur van Bagdad in het kader van een project rond afvalsortering. Dit bedrijf zou onder andere instaan voor de levering van afvalmachines die dit project zouden ondersteunen. U was op dat moment adjunct van de generale directeur voor administratie en financiën. In maart 2009 werd er een comité gevormd die verslag zou doen over de kwaliteit van de geleverde materialen. De conclusie was dat de contractvoorwaarden correct nagekomen waren en dat het Turks bedrijf recht had op hun uitbetaling voor de geleverde diensten. De betaling werd dan ook vervolgens uitgevoerd.

In 2017 werd er opnieuw een onderzoekscomité gevormd dat onderzoek moest doen naar het contract en de geleverde diensten. U was op dit moment al ruim twee jaar op pensioen. U werd er uit het niets van beschuldigd 7,5 miljoen euro uitbetaald te hebben aan het Turks bedrijf, dit zonder dat dit bedrijf hier recht op had. U stelt dat het om een valselijke beschuldiging ging. U had hier immers niets mee te maken noch heeft u fiat gegeven destijds voor de beslissing tot uitbetaling. In oktober 2017 diende u een eerste keer voor de onderzoeksrechter te verschijnen. De onderzoeksrechter gaf u gelijk. Echter een paar dagen later werd u weerom opgeroepen en diende u voor een tweede keer voor te komen. U diende aan te tonen dat u niet verantwoordelijk was voor de beslissing tot betaling die indertijd genomen was. Er werd vervolgens aan het bestuur van Bagdad de vraag gesteld uit te dokteren wie er destijds de handtekening had gezet onder deze beslissing.

Vijftien dagen later diende u weer voor te komen. Bleek dat het bestuur van Bagdad nog geen antwoord gegeven had op deze vraag. De onderzoeksrechter stuurde een tweede vraag en u diende twee weken later, op 19 december 2017, weer voor te komen. Het bestuur van Bagdad had in tussentijd geantwoord en nergens uit de voorgelegde documenten bleek dat u uw handtekening destijds had gezet. Ondanks het gebrek aan bewijzen werd u toch schuldig bevonden. De onderzoeksrechter veroordeelde u tot twee jaar gevangenisstraf. U zat vast van 19 december 2017 tot 26 juni 2019 – u werd na 1,5 jaar voorwaardelijk vrijgelaten met opschorting van uitvoer van het resterende deel van uw straf.

Tijdens uw detentie diende u beroep in, hetgeen u geweigerd werd zonder uitleg. Een van de advocaten die u had bijgestaan tijdens uw proces zorgde ervoor dat er tijdens uw detentie opnieuw een onderzoek

werd geopend. Tijdens het onderzoek van dit comité kwam echter naar boven dat er destijds helemaal geen fouten gemaakt waren met de afbetalingen. Uw onschuld werd uiteindelijk bevestigd doch tegen dat dit vaststond en de bevestiging van uw onschuld schriftelijk de rechtbank bereikte was al voorwaardelijke vrijgelaten en had u reeds 1,5 jaar vastgezet (zie supra).

Door uw opsluiting en (aanvankelijke) veroordeling was uw ego compleet gekrenkt. Uw naam was bovendien ook genoemd op de televisie en u werd afgeschilderd als iemand die zich vuil had gemaakt aan corrupte praktijken. Eenmaal uw onschuld vaststond, werd dit ook nooit publiek gemaakt. Uw reputatie was compleet besmeurd. Eens u vrij was, durfde u ook met geen woord te reppen over de fouten die gemaakt waren en het feit dat u ten onrechte werd veroordeeld. Dit zou uw dood kunnen betekenen.

U bent ervan overtuigd dat u betrokken bent geraakt in een vuil spel tussen verschillende partijen. De periode van uw proces/veroordeling/detentie vonden er immers parlementsverkiezingen plaats. Het onderwerp van corruptiebestrijding stond centraal binnen de verkiezingen en u bent ervan overtuigd dat u werd gebruikt als voorbeeld voor het anti-corruptiebeleid. U was een makkelijk doelwit, zo vervolgde u. U had immers met geen enkele politieke partij banden. Bovendien had u in het verleden meermaals geweigerd mee te gaan in corrupte praktijken, iets wat u niet in dank werd afgenomen.

Na uw vrijlating keerde u terug naar huis en kwam u nog amper buiten. Uw zoon deed boodschappen en u leefde als kluizenaar. U vond het moeilijk te verschijnen in het openbaar omwille van uw besmeurde reputatie tengevolge de veroordeling. U besloot Irak te verlaten en probeerde in tussentijd een visum te regelen. In december 2019 ging u een maand op bezoek bij uw dochter in Iran. Toen u hoorde dat uw visum in orde was, keerde u terug naar Irak. U regelde uw definitieve vertrek en verliet Irak voorgoed op 5 januari 2020. U reisde opnieuw naar Iran en vervolgde uw weg, via Turkije, tot in België, waar u op 22 februari 2020 aankwam.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort beroepspaspoort, Iraakse identiteitskaart, werkbadges. U legde verder kopieën neer van volgende stukken: een benoemingsbesluit, een aanbestedingscontract voor het uitwerken van het project in 2006, een bijlage van dit contract, een besluit aangaande de controle door het comité, een ontvangstbewijs betreffende opgeslagen materialen van het bedrijf A., gericht aan de gemeente Bagdad, een administratief bevel rond de vorming van het tweede onderzoekscomité, het besluit van dit comité, een brief van de gemeente Bagdad aan het bedrijf A. met betrekking tot uitbetaling, een bewijs aangaande correcte levering van de materialen, een bewijs van goedkeuring van het project, een document aangaande de goede ontvangst van de projectmaterialen, een betalingsbewijs van het project, documenten betreffende wie bevoegd was voor het project en wie de verantwoordelijkheid draagt voor het project, documenten met gestelde vragen aan de rechtbank, een strafbeschikking van de correctionele rechtbank van Rusafa, een antwoord van de controledienst aangaande het project, een brief van uw advocaat, een bevel van advocaat aangaande verder onderzoek, een brief aan het Parlement opgesteld door W. A. betreffende uw onschuld, een brief opgesteld door advocaat M. A. A.-Q., gericht aan de minister-president, betreffende uw onschuld, een beslissing tot voorwaardelijke invrijheidstelling van de correctionele rechtbank, een beschikking van voorwaardelijke invrijheidstelling, een brief aangaande onrechtmatige behandeling en een brief betreffende de eventuele som om uw straf af te kopen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

U verliet Irak in februari 2020 nadat u in 2017 ten onrechte werd veroordeeld en opgesloten. De overheid en de milities hebben u, althans volgens uw eigen analyse, gestraft voor jarenlang eerlijk en corruptvrij werk te hebben verricht (CGVS2, p. 6). U werd door de rechtbank van Bagdad veroordeeld voor financiële fouten die gebeurd waren bij een project tijdens uw ambtstermijn. U zat anderhalf jaar in de gevangenis. U werd ook op de tv genoemd als een van de corrupte ambtenaren van Irak (CGVS2, p. 9). Moest u ooit iets zeggen over deze onterechte opsluiting vreest u vermoord te worden (CGVS2, p. 6). U verklaarde bovendien door deze hele kwestie in Irak gekwetst en gestigmatiseerd te zijn, uw reputatie is compleet bezoedeld door deze zaak (CGVS2, p. 9).

Dat u veroordeeld en opgesloten werd, wordt vooralsnog niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw veroordeling en gevangenschap kaderde binnen een onderzoek dat werd gevoerd naar

onregelmatigheden die zouden gebeurd zijn bij de financiëring van een project dat werd uitgevoerd in de periode dat u werkzaam was bij het lokale bestuur. Zo werd er nagegaan of de geleverde materialen correct waren, het project kwaliteitsvol uitgevoerd was en de betaling juist overgemaakt was (CGVS2, p. 3). Uw ondervraging/vasthouding hieromtrent betrof dan ook een logische stap binnen een gerechtelijk onderzoek. U werd uiteindelijk tot een gevangenisstraf van twee jaar voor het ondertekenen van beslissingen waarvan later kon worden vastgesteld dat de uitbetaling niet correct gebeurde en er aldus sprake was van geldverduistering en u werd gedetineerd. U bleef uw onschuld verkondigen en tijdens uw gevangenschap werd de zaak nogmaals onderzocht. Uw onschuld werd uiteindelijk aangetoond. Echter, tegen dat dit besluit schriftelijk overgebracht werd naar de rechtbank was u al terug – voorwaardelijk – vrijgelaten en had u reeds anderhalf jaar gevangenisstraf uitgezeten (CGVS2, p. 6). U verklaarde dat de beslissing aangaande uw onschuld met opzet te laat naar de rechtbank werd verstuurd (CGVS2, p. 6). U verklaarde hierbij dat deze beslissing zo laat werd doorgegeven omdat men de parlementsverkiezingen van 2018 wilde afwachten (CGVS2, p. 7). De verkiezingsslogan van dat jaar was namelijk het bestrijden van corruptie en fraude (CGVS2, p. 6). U werd als voorbeeld genomen om aan te tonen dat de politiek dit keer wel optrad tegen corruptie en corrupte ambtenaren. De reden waarom u werd gekozen houdt verband met het feit dat u in het verleden vaak moeilijk deed en weigerde mee te werken aan corrupte praktijken, zo vervolgde u (CGVS2, p. 6-7).

Dit betreffen echter allemaal pure veronderstellingen en loutere beweringen van uw kant. Dat u onterecht vastgezet heeft kan op zich nog aangenomen worden maar, zonder afbreuk te willen doen aan de ernst en impact van dergelijke gebeurtenis, dient te worden besloten dat u in deze het slachtoffer was van een gerechtelijke dwaling. Elk bewijsmiddel kent immers een marge van onzekerheid wat betekent dat de rechter met elke veroordeling een zeker risico neemt dat hij iemand ten onrechte veroordeelt. Dergelijke zaken zijn overigens niet enkel beperkt tot Irak maar kunnen ook elders, in andere, zelfs Europese, landen gebeuren. Dat uw onterechte veroordeling ongetwijfeld de nodige impact zal gehad hebben, wordt geenszins betwist, doch u toont geenszins aan dat u, zoals u beweert, vanuit een persoonsgerichte vervolging gericht werd gevisieerd en veroordeeld noch dat u doelbewust onder de knoet gehouden werd door de overheid en/of partijen, dan wel milities, die u als voorbeeld wilden stellen voor het anti-corrupt beleid en dit omdat u in het verleden nooit wou meewerken aan corrupte praktijken.

Dat van een persoonlijke vervolging geen gewag kan gemaakt worden blijkt voorts uit het feit dat u reeds na anderhalf jaar voorwaardelijk werd vrijgelaten waarbij de rechtbank besliste tot opschorting van de uitvoer van het resterende deel van de u opgelegde straf. Uit uw eigen verklaringen blijkt bovendien dat het nieuwe onderzoek naar de feiten, dat tijdens uw detentie werd geopend, op het moment van uw voorwaardelijke vrijlating nog niet was afgerond, minstens dat de beslissing dat u toch onschuldig was nog niet schriftelijk werd overgemaakt (zie supra).

Indien uw beweringen dat de overheid/ heersende partijen u doelbewust wilde(n) treffen, u wilde(n) gebruiken om een voorbeeld te stellen dan wel u wilde(n) 'afstraffen' voor uw eerdere weigeringen mee te werken aan corrupte activiteiten, de waarheid betreffen, kan allereerst verondersteld worden dat zij de nodige actie ondernomen zouden hebben om het nieuwe onderzoek naar uw eventuele onschuld kost wat kost te vermijden. Dat u ook voorwaardelijk werd vrijgelaten – en dit op een moment dat uw onschuld nog niet eens werd aangetoond - voor u uw volledige straf uitzat, strookt ook niet met uw bewering dat u persoonlijk werd gevisieerd. Evenzo kan geenszins worden ingezien waarom men uiteindelijk alsnog schriftelijk en officieel via de rechtbank kenbaar zou maken dat er fouten gebeurd waren in het initieel onderzoek en u aldus wel degelijk onschuldig bent. Dat uw onschuld uiteindelijk pas aan het licht kwam, en gecommuniceerd werd, nadat u al terug vrij was is zeker te betreuren, doch kan hoegenaamd geen ander licht werpen op voorgaande. Dient hier dan geconcludeerd te worden dat uw onterechte veroordeling, een probleem van puur strafrechtelijke aard is en als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Dat er voorts, omwille van uw onterechte veroordeling en opsluiting, thans een vrees voor vervolging, dan wel en reëel risico op het lijden van ernstige schade, bestaat heeft u ook niet aangetoond.

U verklaarde dat uw reputatie bezoedeld is door uw veroordeling. Ook al werd u uiteindelijk vrijgesproken en onschuldig verklaard, dit werd niet officieel gemaakt en als u ooit melding zou maken van wat er zich afspeelde, dan vreest u te worden vermoord.

Ook al zou uw onschuld niet openbaar gemaakt zijn, er kan niet worden ingezien waarom u niet zelf uw onschuld kenbaar zou kunnen maken. Het bewijs van uw onschuld werd immers schriftelijk overgemaakt aan de rechtbank (zie supra). Logischerwijs kan verondersteld worden dat dit bewijs zich dan ook in uw strafrechtelijk dossier bevindt en u, die overigens twee advocaten had die uw belangen verdedigden, aldus de mogelijkheid heeft hiervan een afschrift te krijgen en op die manier uw reputatie kan herstellen. Minstens kan verondersteld worden dat u hiertoe pogingen zou hebben ondernomen. Uit niets blijkt echter dat u stappen heeft gezet uw naam te zuiveren.

Waar u opwerpt dat u risico loopt te worden vermoord indien u kenbaar zou maken wat zich afspeelde, moet worden opgemerkt dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en pure

veronderstellingen. Waarop u deze vrees steunt, is ook geenszins duidelijk. Wanneer u gevraagd wordt waarom iemand u nog zou willen vermoorden na uw vrijlating uit de gevangenis verklaarde u vaagweg dat er “daar geen respect is voor de mensheid” (CGVS2, p. 6). Verder verklaarde u dat de overheid nog steeds mensen zoekt als slachtoffer om hun eigen reputatie te verdoezelen (CGVS1, p. 17). Het mag duidelijk zijn dat u hiermee geenszins uw vrees kan staven. Wie u bovendien vreest is evenmin duidelijk daar u ook op dit punt zeer algemeen blijft. Zo verklaarde u ‘iedereen’ te vrezen. Meer specifiek vreesde u ‘de overheid, de milities, Al Mahdi, Hezbollah, alles en iedereen’ (CGVS1, p. 20). Het mag duidelijk zijn dat ook dit niet kan volstaan. U dient uw vrees voor vervolging immers in concreto aan te tonen, u blijft hier echter in gebreke. Louter verwijzen naar de algemene corruptie in de Iraakse staat is onvoldoende. Dat u tot op heden wordt vervolgd, dan wel een vrees dient te hebben, wordt overigens bijkomend onderuit gehaald door volgende vaststellingen.

Zo bleek u na uw gevangenschap nog een achttal maanden in Bagdad te hebben verbleven, dit zonder problemen ondervonden te hebben. U bleef bovendien die hele periode ook gewoon woonachtig in uw eigen huis (CGVS2, p. 9). U verklaarde dan wel niet meer buiten te komen, enkel nog mensen bij u thuis te ontvangen en uw zoon de boodschappen te laten doen (CGVS1, p. 18). Indien u effectief “eenieder” vreest in Irak, kan het allereerst niet overtuigen dat u nog ettelijke maanden in Irak bleef. Dat u bovendien ook gewoon in uw eigen woning bleef, waar u aldus makkelijk kon gevonden worden, houdt evenmin steek. Bovendien kan uw stelling dat u niet meer buiten kwam, ook niet weerhouden worden. Zo bleek dat u in de periode na uw vrijlating en voor uw definitieve vertrek uit Irak op en af bent gereisd – legaal met het vliegtuig - naar Iran om uw dochter te gaan bezoeken. U geconfronteerd met het feit dat u dan in werkelijkheid wel buiten kwamen en zelfs uitjes maakte als toerist naar Iran, verklaarde u dat dit normaal was daar u toch “een luchtje moest kunnen scheppen?” (CGVS1, p. 19). Dit is niet ernstig. U keerde vervolgens vrijwillig terug naar Irak om uw definitief vertrek te regelen. Dat u, die stelt iedereen, zo ook de overheid en milities (zie supra), te vrezen de keuze maakte om legaal het land te verlaten én vervolgens gewoon naar Irak terugkeerde, valt geenszins te rijmen met uw beweerde vrees. Dat u bovendien ook nadien, toen u Irak verliet om naar België te komen, weerom besliste om legaal Irak uit te reizen (CGVS1, p. 17), ondermijnt uw beweerde vrees bijkomend. Dat u bovendien deze reizen ook gewoon kon maken en hierbij geen enkel probleem ondervond, bevestigt eens te meer dat aan uw beweringen dat u tot op heden ondermeer de overheid en de milities, een nieuwe arrestatie of opsluiting moet vrezen, en risico loopt alsnog te worden gedood, niet kunnen worden weerhouden. U bevestigde dit overigens uiteindelijk ook zelf. U nog gevraagd of u dan geen risico liep door legaal te reizen, antwoordde u zelf uitdrukkelijk “Waarom? Ik heb niets fout gedaan”(CGVS1, p. 17). Uw eigen antwoord spreekt dan ook uw beweerde vrees compleet tegen.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat u ook voorheen al naar België kwam. U vergezelde, samen met uw vrouw, uw zoon B. die hier een verzoek om internationale bescherming wou indienen (CGVS2, p. 8). U verklaarde toen al van plan geweest te zijn om internationale bescherming aan te vragen omdat de omstandigheden hier veel veiliger waren (CGVS1, p. 17). U keerde uiteindelijk terug omdat jullie nog ongehuwde dochters in Bagdad hadden op dat moment (CGVS2, p. 8). Dat u aldus al eerder de intentie had om naar België te komen, ook na uw arrestatie nog acht maanden in Bagdad bleef wonen én zelfs nadat u naar Iran reisde er nog vrijwillig voor koos gewoon naar Bagdad terug te keren, toont bijkomend aan dat uw arrestatie en (onterechte) veroordeling in Irak niet kan worden weerhouden als gebeurtenis die u ertoe aanzetten uw land van herkomst te verlaten.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u pas drie maanden na uw aankomst in België aankwam besloot om internationale bescherming aan te vragen. U kwam in België aan op 22 februari 2020 en verzocht pas op 11 mei 2020 om internationale bescherming. U stelde dat u laattijdig een verzoek indiende omwille van de corona-epidemie. U ging naar het stadhuis maar de situatie was niet normaal, alles was dicht, zo stelde (zie CGVS1, p. 16). Vooreerst kan de vraag gesteld worden waarom u zich in het kader van een verzoek om internationale bescherming tot het stadhuis wendde. Uw zonen verbleven op het moment van uw aankomst hier al ettelijke jaren in België en doorliepen hier de procedure ‘internationale bescherming’. Dat u aldus niet zou geweten hebben dat u zich in het kader van een verzoek om internationale bescherming niet tot het stadhuis moest wenden doch wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, is niet ernstig. Dit terzijde, dat u omwille van corona nergens terecht kon bij uw aankomst en daarom dus pas later een verzoek indiende, kan hoe dan ook niet worden weerhouden. Immers, uw aankomst in België dateert van 22 februari 2020, drie weken voor de lockdown die in België van kracht ging, i.c. dit op 18 maart 2020. Pas op 3 april 2020 werd voorts bij de Dienst Vreemdelingenzaken een online-registratiesysteem ingevoerd waarbij online een afspraak moest gemaakt worden om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u aldus na uw aankomst omwille van corona niet de mogelijkheid had een verzoek in te dienen en dit pas na drie maanden kon, klopt niet en er moet dan ook geconcludeerd worden dat u laattijdig een verzoek heeft ingediend. Er kan nochtans verondersteld worden dat u, indien u daadwerkelijk voor uw leven vreest

in Irak, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt bij uw aankomst hier. Dat u dan, nadat u uiteindelijk een verzoek indiende, niet inging op de uitnodiging om bij de DVZ uw asielmotieven uit de doeken te doen noch een reden opgaf om uw afwezigheid te rechtvaardigen, spreekt verder boekdelen.

Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, nog van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uw voorgelegde documenten kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. Uw paspoort, beroepspaspoort en uw Iraakse identiteitskaart tonen uw persoonsgegevens aan. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. Alle andere documenten die u voorlegde gingen enerzijds over uw werk – iets wat nooit betwist werd-, anderzijds over het onderzoek en het gevangenschap die reeds supra besproken werd. Zoals supra reeds vermeld wordt uw gevangenschap niet betwist, u heeft echter niet kunnen hardmaken dat u hierdoor tot op heden vervolging riskeert in uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie

Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_2020_1030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of

behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran.

Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geïmposeerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uw voorgelegde documenten kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. Uw paspoort, beroepspaspoort en uw Iraakse identiteitskaart tonen uw persoonsgegevens aan. Deze staan in voorgaande niet ter discussie maar hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De overige documenten die u voorlegde betreffen uw werk, het onderzoek naar uw betrokkenheid bij corruptie en de gerechtelijke procedure waar u het voorwerp van was. Zoals supra reeds aangetoond wordt uw initiële veroordeling en gevangenschap niet betwist. U heeft echter geenszins weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming omwille hiervan.

Het feit dat uw zonen B. (OV. (...)) en J. (OV. (...)) respectievelijk de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie inzake uw eigen aanvraag tot internationale bescherming. Iedere aanvraag tot internationale bescherming wordt immers afzonderlijk bekeken en beoordeeld op zijn eigen merites.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na voorafgaande bemerkingen omtrent de Iraakse context en inzake de vertaalmoeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft verzoeker aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In een eerste onderdeel van het middel wordt aangevoerd dat de miscommunicatie tijdens de interviews ongetwijfeld heeft bijgedragen tot de feitelijke onjuistheden in de bestreden beslissing. Zo wordt erop gewezen dat incorrect wordt gemotiveerd dat verzoeker legaal met het vliegtuig naar Iran kon vertrekken en geen problemen ondervond bij zijn reizen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat een loutere raadpleging van zijn paspoort al volstaan zou hebben om te weten dat hij niet per vliegtuig Irak verlaten heeft, en dat zijn reis evenmin probleemloos verlopen is. Integendeel, zoals blijkt uit de bestempeling van het paspoort, confronteerde de douane op de internationale luchthaven van Bagdad verzoeker met een uitreisverbod en tot op heden heeft verzoeker noch een formele kennisgeving, noch een motivering van dit verbod ontvangen, in weerwil van een rechterlijk verzoek om uitleg aan het Openbaar Ministerie, aldus verzoeker.

Vervolgens betoogt verzoeker in een tweede onderdeel dat hij zich als partijloze ambtsdrager in het stadsbestuur van Bagdad herhaaldelijk heeft verzet tegen corrupte praktijken van politieke partijen en gelieerde milities. Hij wijst erop dat hij als gevolg hiervan een gegronde vrees heeft voor zijn politieke overtuiging vervolgd te worden en deze vrees staat met zijn onterechte veroordeling en opsluiting voor

vermeende feiten van corruptie. Er wordt verder aangevoerd dat hoewel verweerder het onterechte karakter van deze veroordeling niet betwist, hij oordeelt dat het louter gaat om een menselijke vergissing doch verzoeker meent dat er nochtans minstens drie elementen zijn die erop wijzen dat het niet gaat om een rechterlijke dwaling, maar een persoonsgerichte vervolging.

Zo houdt de bestreden beslissing voor dat "elk bewijsmiddel" een bepaalde "marge van onzekerheid" heeft terwijl volgens verzoeker er in zijn zaak echter geen sprake is van enig bewijsmiddel, zoals de eerste onderzoeksrechter bij het verhoor in oktober 2017 reeds vastgesteld had. Er wordt in het verzoekschrift toegelicht dat het om een betaling ging waarvoor verzoeker geen verantwoordelijkheid kon dragen, en die bovendien correct uitgevoerd was. Het is volgens verzoeker onbegrijpelijk hoe een zogenaamde "marge van onzekerheid" invloed kan uitoefenen bij een totale afwezigheid van bewijs.

Voorts wordt erop gewezen dat bovendien verzoekers veroordeling al geruime tijd voor de rechterlijke beslissing vaststond, hetgeen blijkt uit het feit dat media reeds melding maakten van zijn veroordeling nog voordat de rechter een vonnis gevelde had. De familie van de verzoeker was dan ook verbaasd toen ze in de voormiddag van 19 december 2017 uit een artikel dat reeds om 10u15 gepubliceerd was, moesten vernemen dat hun echtgenoot en vader veroordeeld was tot een gevangenisstraf van twee jaar, terwijl verzoeker in de rechtbank nog zat te wachten op zijn vonnis. Verzoeker stipt aan dat het bewuste persartikel stelt dat de officiële woordvoerder van de Hoge Gerechtelijke Raad een verklaring afgelegd had over zijn veroordeling, en dat het betrokken nieuwsagentschap ook al een kopie van deze verklaring ontvangen had. Uit deze snelle gang van zaken blijkt volgens verzoeker dat zijn veroordeling een uitgemaakte zaak was en meent hij dat hij nooit een eerlijk proces heeft gekregen.

Ten slotte wijst verzoeker er in dit verband op dat het nieuwe onderzoek naar zijn onschuld artificiële vertraging opliep.

In een derde onderdeel wordt betoogd dat er nog minstens vier andere elementen aanwezig zijn in verzoekers vluchtrelaas die wijzen op een persoonsgerichte vervolging.

Allereerst wordt aangestipt dat minstens twee familieleden van verzoeker in het verleden het slachtoffer zijn geworden van doelgerichte aanvallen. Onbekenden hebben zowel verzoekers kleindochter als zijn jongste zoon ontvoerd met de bedoeling om verzoeker te chanteren en te dwingen tot medewerking. Er wordt benadrukt dat deze familieleden voor deze feiten respectievelijk in 2011 en 2017, nog voor verzoekers veroordeling, internationale bescherming kregen in België. Het is naar verzoekers mening opmerkelijk dat zijn publieke profiel en politieke functie de doorslag hebben gegeven om internationale bescherming toe te kennen aan zijn zonen, maar dat dit niet zou volstaan voor zijn eigen verzoek om internationale bescherming.

Een tweede element dat wijst op de vervolging van verzoeker, is het feit dat hij in 2015 zonder aanleiding ontheven is uit zijn functie van wakiil, en dit op bevel van niemand minder dan de Eerste Minister, aldus verzoeker. Deze voortijdige beëindiging van zijn loopbaan zonder verdere uitleg kan volgens verzoeker enkel wijzen op een afrekening wegens zijn dissidente houding binnen de administratie van Bagdad. In het verzoekschrift wordt vervolgd dat de omstandigheden van verzoekers opsluiting een derde aanwijzing vormen van zijn vervolging waarbij wordt toegelicht dat verzoeker na zijn onmiddellijke aanhouding op 19 december 2017 niet werd overgebracht naar een reguliere gevangenis, maar naar het politiekantoor Karradat Maryem, dat gelegen is in de voormalige Groene Zone van Bagdad hetgeen zijn isolatie verder moest garanderen daar toegang tot de Groene Zone immers lange tijd strikt beperkt was tot houders van een speciale vergunning.

Ten vierde wordt betoogd dat de vervolging van verzoeker wordt bevestigd door het arbitraire uitreisverbod waaraan hij onderworpen blijft, en waarvoor hij tot op heden geen verdere uitleg gekregen heeft, ondanks een rechterlijk schrijven aan het Openbaar Ministerie. Vermits verzoeker zijn straf uitgezeten heeft én onschuldig bevonden is, bestaat er volgens hem geen rechtvaardiging voor een dergelijk verbod. Integendeel, het uitreisverbod lijkt enkel te willen verhinderen dat verzoeker zich vanuit de veiligheid van het buitenland zou uitspreken over zijn bewezen onschuld, en zo nogmaals bepaalde politici in een slecht daglicht zou plaatsen, aldus verzoeker.

Verzoeker bekritiseert onder het vierde onderdeel van zijn enig middel het motief in de bestreden beslissing dat zijn voorlopige invrijheidstelling het bewijs vormt dat er geen sprake kan zijn van een persoonsgerichte vervolging. Verzoeker stelt dat verweerder hiermee evenwel negeert dat de veroordeling wegens corruptie de verzoeker reeds schaakmat gezet heeft in de Iraakse samenleving. Hier heeft de uitgebreide berichtgeving in nationale en regionale media onmiskenbaar toe bijgedragen, aldus verzoeker. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat als gevolg van de aangehaalde en bijgevoegde uitgebreide berichtgeving verzoeker in de ogen van de algemene bevolking vrijwel meteen gebrandmerkt stond als een corrupte ambtsdrager. Zeker in het licht van de demonstraties van de afgelopen jaren, meent verzoeker dat hij in het openbare leven riskeert om het slachtoffer te worden van de volkswoede die zich afzet tegen de corruptie in het land. De enige manier om hier verandering in te brengen, is zich

uitspreken over zijn onschuld doch verzoeker stipt aan dat hij terecht vreest voor verdere represailles vanuit politieke partijen en milities indien hij zijn onschuld algemeen kenbaar zou maken. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker voldoende duidelijk maakt dat hij inderdaad in een benarde positie zit tussen enerzijds de overheid en anderzijds de algehele bevolking en dat het feit dat de overheid het beveiligingspersoneel van verzoeker afgenomen heeft, alleen maar bijdraagt tot zijn kwetsbaarheid.

In een vijfde onderdeel wordt verzoekers vervolgingsgevaar benadrukt door te wijzen op en te citeren uit landeninformatie met betrekking tot politieke opposanten en activisten. Verzoeker beklemtoont zijn specifiek profiel en stelt dat hij met zijn beleid zijn oppositie tegen politieke partijen en milities duidelijk heeft laten blijken. Een voorbeeld hiervan is zijn beslissing als burgemeester om illegale parkeerplaatsen, die als inkomstenbron voor milities en gelieerde politici fungeren, te sluiten. Gelet op zijn publieke leidersfunctie en naamsbekendheid meent verzoeker dus wel degelijk het risico te lopen vervolgd te worden in Irak voor zijn politieke overtuigingen.

Tot slot betoogt verzoeker in het zesde onderdeel van zijn enig middel dat asielinstanties bij de beoordeling van een aanvraag om internationale bescherming gehouden zijn tot een volledig onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst alsook de individuele omstandigheden van een verzoeker.

Er wordt herhaald dat verzoekers familieleden in het verleden slachtoffer zijn geworden van ontvoeringen, verzoeker zelf is gedwongen om op pensioen te gaan, en hij blijft onderworpen aan een arbitrair uitreisverbod. Door met deze elementen geen rekening te houden bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging, heeft verweerder volgens verzoeker nagelaten om een gedegen onderzoek te voeren naar het risico op een schending van het verbod op foltering.

Verzoeker besluit dat rekening houdend met de elementen uit zijn asielrelaas, in het bijzonder de ontvoeringen van zijn zoon en kleindochter, de manifeste schending van zijn recht op een eerlijk proces, en het arbitraire uitreisverbod, er een reëel risico bestaat dat hij onderworpen zal worden aan nieuwe represailles vanwege de Iraakse autoriteiten en milities.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd, waarvan stukken 3, 4, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 19, 20 en 21 zonder beëdigde vertaling:

"2. COI focus: IRAK - Corruptie en documentfraude;

3. Persartikel van 16.09.2013, gepubliceerd door Al-Masalah, Stad Baghdad: Sluiting van illegale "autogarages" ter preventie van terrorisme;

4. Persartikel van 05.08.2021, gepubliceerd door Al-Arabi al-Jadid, "Garages" van Baghdad... Illegale garages door de kracht van wapens ;

5. Instructie van de burgemeester aan zijn diensten van 20.05.2014, betreffende 'Aandacht voor de groene ruimtes';

6. Instructie van de burgemeester van 16.07.2014 ter annulatie van de instructie betreffende 'Aandacht voor de groene ruimtes';

7. Bevel van de burgemeester van 07.10.2015, ter uitvoering van instructies van de Eerste Minister, om verzoeker te ontheffen uit zijn functie van wakil.

8. Screenshot van het persbericht dat de gevangenisstraf van verzoeker bevestigt, gepubliceerd op 19.12.2017 om 10u15.

9. Bericht van voorwaardelijke invrijheidstelling van de verzoeker, toegezonden aan het politiebureau van Karradat Maryem;

10. Persartikel van 15.10.2015, gepubliceerd door Al-Masalah, Integriteitscommissie vaardigt aanhoudingsbevelen uit tegen Na'im A'ba'ub en a.-M;

11. Persartikel van 12.05.2017, gepubliceerd door Al-Wasat, Arrestatiebevelen voor voormalige en huidige Iraakse ministers en functionarissen.

12. Persartikel van 19.12.2017, gepubliceerd door AlIraqNet, Op beschuldiging van corruptie... gevangenisstraf voor de burgemeesters van de hoofdstad Baghdad Na'im A'ba'ub en Sabr al-A'isawi en A. a-M.!?;

13. Persartikel van 23.11.2017, gepubliceerd door Sut Kurdistan, Beschuldigingen van corruptie tegen een aantal hoge functionarissen in Irak, waaronder Hoshiyar az-Zibari en Athir an-Nujaifi;

14. Toespraak van Shirwan Al-Wa'ili van 01.06.2019;

15. Brief van 09.01.2019 van de heer Mohamed A. a.-Q, advocaat van de verzoeker, gericht aan de Eerste Minister, betreffende 'onrecht';

16. Brief van 18.01.2019 van de heer Wajih Abbas, volksvertegenwoordiger, aan de Ministerraad en het kabinet van de Eerste Minister, betreffende 'SNa-IAa-HNa-M.';

17. Brief sine dato gericht aan het Bureau van de burgemeester, met als bijlage advies van de juridische dienst van 29.05.2019;
18. Kopie van het paspoort van de heer A. a-M;
19. Persartikel van 29.10.2020, gepubliceerd door Al-Arab, Het ontslag van de burgemeester van Baghdad is een nederlaag van het team van Mustafa al-Kazemi tegenover de milities;
20. Persartikel van 28.10.2020, gepubliceerd door Al Jazeera, Hij kwam om de glorie van de Iraakse hoofdstad te herstellen, dus moest hij haar gedwongen verlaten... Het plotse ontslag van de burgemeester van Baghdad kort na zijn benoeming;
21. Brief van 21.09.2016 van de voorzitter van het Hof van Beroep van Baghdad, gericht aan het Openbaar Ministerie, afdeling reisverboden, betreffende het uitreisverbod van verzoeker."

2.2.2. Op 13 juni 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, met verwijzing naar de weblink.

2.2.3. Op 14 juni 2022 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan volgend verslag wordt toegevoegd: "Report: Risk Assessment of Political Violence in Iraq from a National vs. Individual Perspective" van juni 2022.

2.2.4. Verzoeker brengt op 17 juni 2022 een tweede aanvullende nota bij met de beëdigde vertalingen van de aan het verzoekschrift toegevoegde persartikels en overige documenten (zie verzoekschrift stukken 3, 4, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 19, 20) en legt tevens een beëdigde vertaling neer van het verslag van juni 2022 dat werd bijgebracht bij aanvullende nota van 14 juni 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

2.3.3.1. Verzoeker, een voormalige *wakil* en *amin* (afgevaardigde voor financiële en administratieve zaken en later vice/waarnemend burgemeester) van de stad Bagdad, vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door milities en invloedrijke partijen omwille van politieke redenen.

Hij wijst op enkele van zijn concrete projecten tijdens zijn functie(s) die kwaad bloed hebben gezet bij verschillende politieke partijen, milities en groeperingen. Verzoeker, een partijloze voormalige ambtsdrager in het stadsbestuur van Bagdad, haalt in dit verband bedreigingen van milities aan en wijst erop dat zijn kleindochter en jongste zoon werden ontvoerd. Verzoeker geeft verder aan dat hij, nadat hij in 2015 van zijn functie werd ontheven, werd opgesloten en gerechtelijk vervolgd op basis van valse beschuldigingen en administratieve fouten. Hij werd op 19 december 2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en op 26 juni 2019 voorwaardelijk in vrijheid gesteld en pas later werd zijn onschuld bewezen die hij niet durft bekend te maken.

2.3.3.2. De Raad wijst erop dat in de beschikbare “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, onder andere volgende risicoprofielen opgesomd worden die aanleiding kunnen geven tot de erkenning als vluchteling: “government officials, particularly at the municipal levels”, “civil servants” en “judicial officials engaged in combatting corrupt practices” (p.70-72) (vrije vertaling: “staatsambtenaren, in het bijzonder op gemeentelijk niveau”, “ambtenaren” en “gerechtelijke functionarissen die corrupte praktijken bestrijden”).

Verder blijkt uit de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 dat politieke opposanten en personen die zich kritisch uiten ten opzichte van de autoriteiten en gewapende groeperingen vervolging kunnen riskeren waarbij wordt aangeduid dat onder andere arbitraire aanhouding en onwettige vasthouding daden van vervolging uitmaken (p. 69-70).

In voormelde Country Guidance wordt inzake de risicoanalyse het volgende aangegeven: “*The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: nature of activities and degree of involvement, leadership role, being known to the authorities (e.g. previous arrest), etc..*” (p. 71). Hieruit blijkt aldus dat in de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn politieke overtuiging, moet rekening worden gehouden met factoren die het risico beïnvloeden zoals de aard van de activiteiten, de graad van betrokkenheid, leidinggevende rol en onder andere het gegeven gekend te zijn bij de autoriteiten omwille van bijvoorbeeld een eerdere aanhouding.

Zelfs wanneer een risicoprofiel wordt aangetoond, is de daadwerkelijke nood aan internationale bescherming afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak en dringt zich een individuele beoordeling op.

Op basis van de beschikbare gegevens lijkt verzoeker in belangrijke mate te beantwoorden aan voormelde risicoprofielen. De Raad kan verder vaststellen dat verzoeker op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant zijn in het kader van de individuele beoordeling van de gegrondheid van zijn vervolgingsvrees en dat hij zijn vervolgingsvrees in concreto aannemelijk maakt.

In casu wordt verzoekers carrière bij de stedelijke administratie van Bagdad als partijloze voormalige functionaris en ambtsdrager niet betwist. Uit verzoekers consistente en gedetailleerde verklaringen, die uitvoerig gestaafd worden, blijkt dat hij eerder sinds 2005 voor de stad Bagdad werkte als assistent van de algemene directeur van financiën en administratie en later zelf als deze directeur en vervolgens het ambt vervulde van afgevaardigde van de burgemeester (*wakil*) alsook optrad als *amin* van Bagdad, zijnde vice- en waarnemend burgemeester van de stad (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4-5, tweede persoonlijk onderhoud, p. 2 en administratief dossier, groene map met documenten).

Verzoeker maakt in dit verband aan de hand van zijn plausibele verklaringen die gestaafd worden met documenten, aannemelijk dat hij zich in het kader van zijn functies bij de stad Bagdad meermaals kritisch durfde op te stellen ten aanzien van wangedrag, misbruik en corruptie en hieromtrent concrete maatregelen nam. Zo blijkt uit de toegevoegde persartikels dat verzoeker bevelen gaf om illegale “autogarages” (parkeerplaatsen), die gerund worden door partijen en inkomsten genereren voor gewapende groeperingen of milities die de partijen steunen, te sluiten (cf. verzoekschrift stukken 3 en 4 waarvan de vertalingen zijn overgemaakt bij aanvullende nota van 17 juni 2022 zie stukken 1 en 2). Daarnaast blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten dat verzoeker zich negatief uitsprak over de verzoeken om een aantal beboste percelen van de gemeente Bagdad te herbestemmen als bouwgrond voor residentieel gebruik, een bericht dat later werd geannuleerd (verzoekschrift, vertaalde stukken 5 en 6).

De Raad beklemtoont voorts dat het onbetwist is dat verzoeker, die in 2015 werd ontheven uit zijn functies (cf. verzoekschrift, stuk 7, vertaald bij aanvullende nota van 17 juni 2022 stuk 10), op 19 december 2017 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens corruptie tijdens zijn voormalige functies en dat hij vastzat tot 26 juni 2019. Verzoeker stipt hierbij aan dat hij ondanks het gebrek aan bewijzen werd veroordeeld en dat zijn beroep werd geweigerd zonder uitleg. Tijdens verzoekers detentie werd evenwel door verzoekers advocaat een nieuw onderzoek geopend op het niveau van een onderzoekscommissie bij de gemeente Bagdad en werd verzoekers onschuld uiteindelijk bevestigd doch dit pas na zijn veroordeling en voorwaardelijke invrijheidsstelling (cf. verzoekschrift stukken 15,16, 17).

De commissaris-generaal meent in de bestreden beslissing dat de onterechte veroordeling en opsluiting louter een gerechtelijke dwaling betreffen hetgeen een probleem van puur strafrechtelijke aard betreft en dus niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. Hiermee wordt evenwel volledig voorbijgegaan aan verzoekers risicoprofiel en individuele omstandigheden zoals blijkt uit de hierboven geciteerde landeninformatie.

Zo kan herhaald worden dat verzoeker zich in het kader van zijn functies bij de stad Bagdad meermaals kritisch durfde op te stellen ten aanzien van wangedrag, misbruik en corruptie en hieromtrent concrete maatregelen nam. Verzoeker heeft er meermaals consistent op gewezen dat hij werd gevisieerd omwille van zijn strijd tegen corruptie in het kader van zijn voormalige functies hetgeen kwaad bloed zette bij bepaalde partijen en milities omdat hij wegens zijn correcte ingesteldheid niet altijd meewerkte met de overheid/partijen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 6-7, eerste persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker stelt dat zijn gebrek aan medewerking aan corrupte zaken tevens de reden was waarom hij in 2015 plots van zijn functie werd ontheven.

Verzoeker meent ook gebruikt te zijn geweest als uithangbord voor de corruptiebestrijding tijdens de verkiezingen van 2018 net omdat hij partijloos was en dus zo niemand verloor als partij (tweede persoonlijk onderhoud, p. 7-8; verzoekschrift stuk 14 vertaald bij aanvullende nota van 17 juni 2022 stuk 9).

Naast zijn (onterechte) veroordeling blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij reeds tijdens zijn functies eveneens werd bedreigd door milities die zijn zoon bedreigden en zijn kleindochter ontvoerden die werd vrijgelaten na betaling van losgeld (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6) en dat hij wegens de dreigementen ook een alternatief woonadres had in Bagdad (eerste persoonlijk onderhoud, p. 11).

In deze zin is het belangrijk op te merken dat de commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te houden met het gegeven dat verzoekers jongste zoon en kleindochter werden erkend als vluchteling in België wegens verzoekers politiek profiel. In het arrest nr. 184 311 van 23 maart 2017, dat kracht van gewijsde geniet en betrekking heeft op verzoekers jongste zoon, wordt inzake verzoeker gesteld dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid hij op een bepaald ogenblik door bepaalde feiten (namelijk het feit dat hij bekritiseerd werd, uit zijn functie werd ontheven en aangeklaagd) die hem op een bepaald ogenblik in een negatief daglicht plaatsten, zijn persoon in de ruimere publieke belangstelling hebben gebracht. Het loutere feit dat de vader, in casu verzoeker, niet langer de functie uitoefent van vice-burgemeester van Bagdad, doet volgens voormeld arrest geen afbreuk aan de banden die hij heeft met verschillende hooggeplaatste personen binnen het politieke stelsel van Irak zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij nog steeds in de negatieve aandacht staat van bepaalde belangengroepen.

De Raad wijst in dit verband op dat niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”*.

De Raad merkt nog op dat verzoeker zich ook na zijn ontslag kritisch is blijven uiten ten aanzien van de overheid. Hierbij kan gewezen worden op verzoekers eenduidige verklaringen dat hij een bezwaar heeft ingediend tegen een beslissing van de stad Bagdad die na zijn ontslag werd genomen waarbij verzoekers eerdere beslissing inzake de bestemming van de groene zones werd geannuleerd (Vragenlijst van 12 november 2020, pt. 3.5; eerste persoonlijk onderhoud, p. 6, cf. verzoekschrift, vertaalde stukken 5 en 6).

Tot slot dient aangestipt te worden dat verzoeker vreest vermoord te worden als hij zijn onschuld openbaar zou maken. De commissaris-generaal stelt in dit verband dat het bewijs van onschuld reeds werd overgemaakt aan de rechtbank en kan verondersteld worden zich in het strafrechtelijk dossier te bevinden waarvan een afschrift kan verkregen worden zodat niet kan ingezien waarom verzoeker zijn naam niet zou kunnen zuiveren. Hiermee gaat verweerder evenwel voorbij aan de gevolgen die kunnen voortvloeien uit het openlijk bekritisieren van overheidsinstanties zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde landeninformatie.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas of bepaalde omstandigheden die twijfels doen rijzen over de vrees, zoals in casu het legaal vertrek uit Irak en de vrijwillige terugkeer van verzoeker naar Irak, de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen zoals in casu verzoekers risicoprofiel en onbetwiste specifieke omstandigheden.

Verzoeker maakt in casu gelet op zijn specifiek profiel aannemelijk dat hij omwille van zijn politieke overtuiging, als opposant die zich kritisch uit ten aanzien van de overheid, vervolging vreest.

De Raad stipt ten slotte aan dat wanneer de staat of diens (de jure en de facto) organen actoren zijn van vervolging of ernstige schade, er dient te worden aangenomen dat doeltreffende bescherming, de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet beschikbaar is voor de verzoeker (cf. EASO “*Country Guidance Note: Iraq*” van januari 2021, p. 160).

Verzoekers profiel en specifieke persoonlijke situatie gerelateerd aan de Iraakse context laten toe te stellen dat er in zijn hoofd bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet in het dossier geen reden om aan te nemen dat verzoeker misdrijven of handelingen heeft begaan die vallen onder artikel 1, afdeling F van het Vluchtelingenverdrag, waardoor hij zou worden uitgesloten van het voordeel van de internationale bescherming waarin het Verdrag voorziet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU